R4927

OUR RESPONSIBILITY TO ONE ANOTHER
ஒருவருக்கொருவர் நமது பொறுப்பு

"பலமுள்ளவர்களாகிய நாம் நமக்கே பிரியமாய் நடவாமல், பலவீனருடைய பலவீனங்களைத் தாங்க வேண்டும்." ரோமர் 15:1

நமது வசனத்தில் தெய்வீக ஆவியின் சாரமாகிய அன்பின் கொள்கையே மாபெரும் கொள்கையாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. தேவன் அன்பாக இருக்கிறார். அன்பின் ஆவியே தேவ ஆவியாக இருக்கிறது. இந்த ஆவி தேவனுடைய பிள்ளைகளிடையே கிரியை செய்து, ஒருவருக்கொருவர் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டியதின் அவசியத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அது சுயநலத்தின் ஆவிக்கு எதிரானது. அது மற்றவர்களின் நலனையும் தன்னுடைய நலனையும் விசேஷமாக விசுவாச வீட்டாரின் நலனையும் நாடுகிறது.

ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் முடிந்தவரை பலவீனமுள்ளவர்களுக்கும் உதவி தேவைப்படுகிறவர்களுக்கும் உதவுவதே நமது பண்பாக இருக்க வேண்டும். உலகத்தின் பொதுவான பண்பு இதற்கு எதிர்மாறாக இருக்கிறது. அவர்கள் பலவீனமுள்ளவர்களை ஏளனமாக பேசி, கூறுவதாவது: "அவர்கள் அனுதாபத்திற்கு உரியவர்கள்." ஆனால் உண்மையில் பலவீனமுள்ளவர்கள் அதிக அனுதாபத்தை பெறுவதில்லை. உலகமானது வெற்றி பெற்றவர்களையும், பலம் பொருந்தியவர்களையும் செல்வந்தர்களையும் கைத்தட்டி பாராட்டுகிறது. ஆனால் தேவன் பலவீனமுள்ளவர்கள் மற்றும் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவர்கள் மேலும் அனுதாபம் கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் நாமும் கூட, அனுதாபம் தேவைப்படாதவர்களைக் காட்டிலும் அனுதாபம் தேவைப்படுகிறவர்கள் மேல் அதிக அனுதாபம் கொள்ள வேண்டும். சபையில் சிலர் அறிவு ரீதியாக பலமுள்ளவர்களாகவும், சிலர் பலவீனராயும், சிலர் சரீர பிரகாரமாக பலமுள்ளவர்களாகவும், மற்றவர்கள் சரீர பிரகாரமாக பலவீனராயும் சிலர் ஆவிக்குரிய ரீதியில் பலமுள்ளவர்களாயும் மற்றவர்கள் பலவீனராயும் இருக்கிறார்கள்.

நாம் பலமுள்ளவர்களாய் இருப்பதற்குத்தக்கதாக மற்றவர்கள் தங்கள் பலவீனங்களை ஜெயங்கொள்ளுவதற்கு உதவி செய்தால் மட்டுமே போதாது. ஆனால் மற்றவர்கள் தங்கள் குறைபாடுகளை எப்படி ஜெயங்கொள்ளுவது என்பதை சுட்டிக்காட்டி, உற்சாகப்படுத்தி அனைவருக்கும் உதவ வேண்டும். ஆனால் இந்த காரியங்களை மிகவும் பலமாக செய்யக்கூடாது. ஏனெனில் அநேகர் தங்களது சொந்த பலவீனங்களை உணர மாட்டார்கள். பலமுள்ளவர்கள் அவர்களது சிரமங்களில் பொறுமை காட்டி அவர்கள் பெரும் தவறுகளை சகிக்க வேண்டும். ஒருவர் தன்னுடைய பலவீனத்தை காணக்கூடுமானால் முயற்சி செய்வதற்கு அது ஆச்சரியமான ஊக்கமாக இருக்கும். ஆகையால் பலமுள்ளவர்களின் பணி என்னவென்றால், மற்றவர்களது பலவீனங்கள் அவர்களை புண்படுத்தாமலும் அல்லது அவர்கள் இடறாமலும் இருக்க அவர்களது கவனத்தை ஈர்ப்பதாகும். இந்த பலவீனங்களுக்கு அவர்களது கவனத்தை தவறான வழியில் ஈர்த்தால் அவர்கள் இடறி விழ ஏதுவாகும். ஞானமான வழியில் அவர்களது கவனத்தை ஈர்த்தால் அவர்களுக்கு உதவிகரமாக இருக்கும். இது வாழ்க்கையின் எல்லா காரியங்களிலும் செயல்படுத்தப்படலாம். நமது சொந்த பலவீனங்களை கண்டுபிடித்து அவற்றை ஜெயங்கொள்ள எப்பொழுதும் நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். சகோதரர்கள் மேல் அக்கறை கொண்ட, காரியங்களை அவர்களின் நிலைப்பாட்டில் கவனித்து அவர்களுக்கு உதவுவதில் நாம் சந்தோஷப்பட வேண்டும்.

சபையில் மூப்பர்கள் உண்மையில் மூத்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். குடும்பத்தில் மற்ற குடும்ப அங்கங்களுக்கு உதவவும் அவர்களது காரியங்களை கவனிக்கவும் தகப்பனுக்கு அடுத்தபடியாக மூத்த சகோதரன் இருக்க வேண்டும். சபையிலும் அப்படியே இருக்க வேண்டும். சத்தியத்தில் மிகவும் அபிவிருத்தி அடைந்துள்ள, சத்தியத்தில் மூத்தவராக இருப்பவர்கள் வாலிபர்களை, ஊக்குவித்து உதவி செய்து உயர்த்த வேண்டும். இதை பூமிக்குரிய காரியங்களில் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் நாம் பார்க்கிறோம். மூத்தவர்கள் குடும்பத்தில் தங்கள் சொந்த வசதிகளை இழந்து, தங்களுக்கு முக்கியத்துவம் எடுத்துக்கொள்ளாமல், தங்கள் சொந்த விருப்பங்களை விட்டுக்கொடுத்து குடும்பத்தில் இளையவர்களுக்கு உதவிகரமாக இருக்கிறார்கள். பலமுள்ளவர்களும் பலவீனரும் ஆவிக்குரிய காரியங்களை கையாண்டு கிருபையிலும், அறிவிலும் வளர வேண்டும் என்பதே அப்போஸ்தலரின் கருத்தாக இருக்கிறது.

"நாம் நமக்கே பிரியமாக நடக்கக்கூடாது"

நாம் கர்த்தருடன் பிரதிஷ்டைப் பண்ணியிருந்தாலும் பாவத்திலிருந்து நாம் திரும்பியிருந்தாலும் பாவம் செய்வதற்கான ஒரு இயல்பை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். நமது தலைப்பு வசனத்தில் பிற்பகுதி நமக்கே பிரியமாக நடக்கக் கூடாது என்று கூறுகிறது. எனினும் புது சிருஷ்டியின் பண்பு பாவம் செய்வது அல்ல. ஆனால் "மகா பரிசுத்தமான விசுவாசத்தில்" தன்னைத்தான் வளர்த்துக்கொண்டு நன்மை செய்வதாகும். "மகா பரிசுத்தமான விசுவாசத்தில்" உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள நாடுவதில் அவன் சொந்த நலனை தனது மனதில் முன்னிறுத்துவான். தன்னை உறுதிப்படுத்த சொந்த நலனை முன்னிறுத்தும் போது அவன் மனதில் வைக்க வேண்டியதாவது: கிறிஸ்துவின் அங்கமாக இருக்கக்கூடிய பொறுப்பை பெற்றுக்கொண்டு தனக்கு மட்டுமே பிரியமாக நடவாமல், மற்றவர்களுக்கு ஊழியம் செய்வதில் நமக்குரிய சில உரிமைகளையும் முறையானவைகளையும் விட்டுக்கொடுக்க நாம் விருப்பமுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். இப்படியாக இதன் மூலம் தேவ கிருபையால் ஒரு பாடத்தை பெற வேண்டும். உதாரணத்திற்கு, ஆவியில் அதிகமாக அபிவிருத்தி அடைந்தவர்கள் வேலையைப் பற்றி விவாதிப்பதை செய்யாதிருக்கலாம். தங்களது சொந்த முன்னுரிமையைக் காட்டிலும், சகோதரர்களுக்கு மிகவும் உதவியாயிருக்கும் வகையில் தனது சொந்த வேலைகளை மாற்றி அமைத்துக்கொள்ள நாட வேண்டும்.

கர்த்தருடைய பிள்ளைகளின் பல்வேறு வகுப்புகளில் வேத மாணவர்கள் வகுப்பார், மற்றவர்களிடமிருந்து தங்களை பிரித்து தனித்து இருப்பதில் மிகவும் முன்னேறியிருக்கிறார்கள். இந்த பண்பிற்கு எதிராக நமது செல்வாக்கை பயன்படுத்த முயற்சித்திருக்கிறோம். குறைவாக அறிவு உள்ளவர்கள் அறிந்து கொள்ள சந்தர்ப்பத்தை பெறுவார்களாக. அவர்கள் நல்ல கடினமான கேள்விகளைக் கொண்டு வருவது நல்லது. கூட்டங்களின் இடம் மற்றும் நேரம் நம்மை திருப்திப்படுத்துவதாக மட்டுமே இருக்கக்கூடாது. சிலர் கூட்டத்தை நடத்த சுலபமாக வரமுடியாத இடத்தை தீர்மானித்தால், அதை சுயநலமாக ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது. அதிகமாக பேர் தேர்வு செய்கிற இடத்தை தீர்மானிக்க வேண்டும். இந்த சிந்தை சபையில்

கடைபிடிக்கப்பட்டால் அது அதிக முன்னேற்றம் அடையும். கர்த்தரின் ஜனங்கள் இந்த பாடத்தை பொதுவாக கற்று வருகிறார்கள்.

இதே கருத்தே சபையின் ஊழியர்களுக்கும் பொருந்தும். மூப்பர்கள், "நாங்கள் சேர்ந்து தனியாக பேசி பல்வேறு காரியங்களை தீர்மானிக்கிறோம்" என்று கூறலாம். எப்பொழுதுதாவது அது ஞானமாகக் கூட இருக்கலாம். ஆனால் மூப்பர்கள், உதவிக்காரர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு பேசும் போது, அவர்களுக்கு நம்பிக்கையும் தேவனுடைய ஊழியத்தில் இருப்பதாக எண்ணமும் இருக்கும். எல்லாரும் சேர்ந்து கூடி பேசுவது நல்லதாக இருக்கும். தீர்மானத்தை எல்லாம் இரகசியமாக வைக்காமல் சபையாருக்கு அறிவிப்பது நல்லது, சில சமயங்களில் சபைக்கு சொல்லக்கூடாத காரியங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் ஒழுங்கின்படி மூப்பர்களும், உதவிக்காரர்களும், சபையில் நேரமும் தகுதியும் உடையவர்களையும் சேர்த்து பேசுவது நல்லது. இதன்மூலம் எந்த பிரிவினையையும் யாரும் உணரமாட்டார்கள்.

ரோம சபையில் குருமார்கள் தனியாக சபையாக இருக்கிறார்கள் என்றும் மற்றவர்கள் சபையின் குழந்தைகளாக இருக்கிறார்கள் என்றும் கூறுகிற கொள்கை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே ஆரம்பித்து விட்டது. இந்த கொள்கை அதன் பிறகு புரட்டஸ்டண்ட் சபையிலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது, இப்படியாக குருமார்கள் தங்களை தனிப்பட்ட வகுப்பார் என தாங்களே பிரித்துக்கொண்டார்கள். ஆனால் கர்த்தர் சிலரை மூப்பர்களாக நியமித்து அவர்களை பிரிக்காமல் வைத்திருந்தார். நாம் எல்லோரும் ஒரே சபை. இப்படியாக அப்போஸ்தலர், கண்ணானது கால்களை நோக்கி, "நீ எனக்கு தேவையில்லை" என்று சொல்லக்கூடாது என்று கூறுகிறார். ஒவ்வொரு அங்கமும் கவனிக்கப்பட வேண்டும். மற்றவர்களைக் காட்டிலும் தான்தான் முக்கியம் என்று நினைக்கக்கூடாது. ஒருவர் உயர்ந்த பதவியில் இருந்தால் அவர் அதை மற்றவர்களுக்காக பயன்படுத்த வேண்டும். ஒருவர் தாழ்ந்த பதவியிலிருந்தால், அதை அவர் பொதுவான நன்மைக்கு பயன்படுத்த வேண்டும். இப்படியாக சபையானது அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவரின் சரீர அங்கங்களாக நிறைவடைய தயாராகும்.

எதற்காகவும் கொள்கைகள் கைவிடப்படக்கூடாது. ஆனால் சுதந்தரங்களும் தனிப்பட்ட உரிமைகளும் மற்றவர்களது நலன்களுக்காகவும் தேவனை சந்தோஷப்படுத்துவதற்காகவும் விடப்படலாம். அப்போஸ்தலர் பவுல் கொள்கைகளை பாதுகாக்க எந்த அளவுக்கும் செல்ல தயாராயிருந்தார். (கலாத்தியர் 2:5-11) ஆனால் கிறிஸ்துவுக்காகவும் சபைக்காகவும் பூமிக்குரிய உரிமைகள், சலுகைகள் மற்றும் சுதந்தரங்களை பலி கொடுப்பதில் நமது கர்த்தராகிய இயேசுவுக்கு அடுத்த படியாகவும் அனைத்து சபைக்கும் ஒரு உயர்ந்த முன்மாதிரியாகவும் இருக்கிறார்.

"எவ்வளவு ஞானமாக இருக்கின்றன தேவனுடைய பிரமாணங்கள்;
எவ்வளவு உறுதியாயிருக்கின்றன அவரது நெறிமுறைகள்."